BOLȘEVISMUL ANTIRELIGIOS

1936

EDITURA ZIARULUI „FARUL NOU“

BUCUREȘTI II. — STR. GENERAL BERTHELOT, 19. — BUCUREȘTI II

PROBLEME ACTUALE

BOLŞEVISMUL ANTIRELIGIOS

SAU

PRIGONIREA RELIGIEI

PRIN

BOLŞEVISMUL RUSESC

DE

ERRATĂ

Pag. 17 jos se va ceti:

Astfel a murit la 8 Aprilie 1925 închis în mănăstirea *Donskoi* venerabilul Patriarh al Moscovei *Tihon*. Aceeaşi soartă a avut-o şi urmaşul său *Petru Cruty*, arestat la 12 Februarie 1926 şi exilat în Siberia. Din partea catolicilor...

BUCUREŞTI II. — STR. GENERAL BERTHELOT, 19. — BUCUREŞTI II

IMPRIMATUR
BUCARESTINI, 28 NOV. 1936

Can. Dr. A. DURCOVICI
VIC. GEN.

TIPARUL «BUCOVINA», I. E. TOROUȚIU, BUCUREȘTI III

PRIGONIREA RELIGIEI PRIN BOLȘEVISMUL RUSESC

traducere după o conferință a Păr. Prof. Dr. Carol Starke S. V. D.

După scenele de sângeros martiriu al atâtor episcopi, preoți, călugări, călugărițe și credincioși din Spania, lumea a putut să se convingă însfârșit pe deplin de titanica ură împotriva lui Dumnezeu și a oricărei religii, a acelei organizații, care stă în spatele hingherilor spanioli: *bolșevismul rusesc.*

Nu este intenția mea și nici nu-mi poate fi scopul să produc în mintea cetitorilor mei imagini fantastice de groază. Ceea ce voiu expune sunt simple decrete guvernamentale, paragrafe de legi, întâmplări reale și declarațiile unor martori oculari. Mă bazez pe surse autentice, care nu se pot trage la îndoială în mod îndreptățit și imparțial de nimeni. Pe cât îmi va fi cu putință voiu cita textual pasagiile respective din scrierile lui Lenin, din publicările presei rusești și din decretele dictatorilor bolșevici. Fără expunerea acestor paragrafe aride de legi, este greu de a se dobândi o imagine de ansamblu asupra organizatei prigoniri din Rusia, împotriva a tot ce este Dumnezeiesc, căci știrile ce se strecoară deacolo, nu sunt decât întâmplări izolate de persecuție cruntă, suferință și moarte eroică, sau de evenimentele din vreun oarecare oraș, sau din vreun guvernament. La aceasta se mai adaugă și sforțarea presei rusești, cel pu-

ţin până în anul 1929, de a nega pur şi simplu, sau de a trece sub tăcere persecuţia Bisericii şi a religiei, ori de a prezenta această acţiune a Sovietelor drept o luptă împotriva unor elemente subversive statului sovietic.

Abia o privire asupra întregei legislaţii antireligioase ruseşti ne va descoperi linie cu linie adevărata faţă satanică a acestui sistem. care de 19 ani strânge în ghiarele sale 130 milioane oameni, aţâţând în mod sistematic proletariatul din întreaga lume la ură împotriva lui Dumnezeu, la bolşevizare şi la înfăptuirea revoluţiei mondiale. Aceste trei lucruri sunt o unitate de nedespărţit în aspiraţiunile comunismului.

I. — NATURA ATEISTĂ A BOLŞEVISMULUI IN LUPTĂ CONTRA RELIGIEI.

Comunismul (dela latinescul «*commune*»: comunitatea tuturor bunurilor), sau bolşevismul, după numele său doctrinar, a devenit o realitate în imperiul distrus al Rusiei ţariste şi este atât concepţie despre lume, cât şi teorie economică. Numele de «*bolşevism*» vine dela rusescul «*Bolşeviki*», adică majoritari, şi se datoreşte unei întâmplări cu totul secundare. In congresul socialist rus ţinut la Londra în 1903, la întrebarea: cum să obţină muncitorimea prin *forţă* supremaţia politică, — două păreri stăteau faţă în faţă. Unii voiau să capete puterea pe calea forţei legale, în colaborare cu elementele burgheze, cealaltă mai radicală, de sub conducerea lui Lenin, cerea separarea completă de burghezime şi obţinerea prin forţă a dictaturei proletariatului, fie chiar prin revoluţie şi lovitură de Stat. Lenin, obţinând majoritatea cu 2 voturi, atât el, cât şi aderenţii lui au fost numiţi «*bolşeviki*», iar doctrina şi partidul «*bolşevism*», pe când celorlalţi li s'a dat numele de

«*menşeviki*». Prin lovitura de Stat dela 7 Septemvrie 1917, bolşevicii de sub conducerea lui Lenin au răsturnat guvernul de scurtă durată al lui *Kerenski*, care la rândul său îndepărtase în Ianuarie 1917 regimul ţarist. In urma revoluţiei sângeroase din Octomvrie al aceluiaş an, bolşevicii au pus mâna definitiv pe putere, pe care timp de 19 ani au consolidat-o printr'o teroare cruntă.

Vladimir Ilici Ulianow Lenin s'a născut la 3 Octomvrie 1870 într'un oraşel depe Volga, *Smibiosk*. Tatăl său a fost profesor de gimnaziu. Tânărul Lenin a studiat dreptul şi nutri în curând relaţii prietenoase cu mişcările revoluţionare ale ţării şi ale timpului său. In urma unui atentat politic împotriva ţarului Alexandru al III-lea, fratele său mai mic a fost executat în 1887. După această întâmplare Lenin deveni anarhist. A fost deportat pe trei ani în Siberia, iar apoi a trăit ca emigrant în străinătate, cel mai mult timp petrecându-l în Elveţia.

Deoarece partidul socialist moderat, care după revoluţia din Ianuarie 1917 venise la putere în Rusia, continuă războiul în urma presiunei exercitate de Anglia, Lenin a fost repatriat prin Germania într'un vagon plombat, căci se aştepta dela el terminarea războiului. Prin revoluţia din Octomvrie al aceluiaş an a fost ridicat la rangul de dictator absolut. El muri la 22 Ianuarie 1924 la *Gorki* lângă Moscova. Urmaşul său în fruntea Statului comunist este semiasiatul *Stalin*.

Bolşevismul, ca *teorie economică*, după principiile şi vederile sale caută să repartizeze bunurile economice ale pământului, tuturor oamenilor deopotrivă. Aceasta este doar problema pentru a cărei deslegare s'au format în decursul timpului diferitele curente de stânga. Socialismul obişnuit, denumit *marxism*, după fondatorul său *Karl Marx*, caută să colectiveze factorii de producţie (pământ, capital) ai individu-

lui, să-i etatizeze, pentru a face ca aceste bunuri să revină tuturor în mod egal. El urmăreşte aceasta nu prin forţă, ci prin alegerile şi deciziile poporului. Comunismul dimpotrivă vrea să ajungă la etatizarea tuturor bunurilor (şi produselor) cu orice mijloace, ca forţă, lovitură de Stat, teroare, inclusiv revoluţie. Prin întrebuinţarea acestor mijloace violente, comunismul vrea să înfăptuiască şi să apere dictatura proletariatului din întreaga lume. El urmăreşte formarea societăţii colective, fără clase sociale şi omenirea fără stat, după idealul utopic: *libertate, egalitate, fraternitate.*

Al doilea înţeles al cuvântului «*bolşevism*» care face din el un adevărat pericol mondial, este bolşevismul ca *ideologie,* şi dacă vrem ca «religie». In această privinţă înţelegem prin bolşevism ideologia economică şi politică, ce s'a creat şi format ca sistem de stat în Rusia. Dacă privim bolşevismul drept o ideologie politică, economică, religioasă... etc., nu trebuie să ne lăsăm duşi în eroare, spre a crede că toate aceste distincţiuni sunt lucruri diferite. Este unul şi acelaş văzut numai din diferite laturi. *Konrad Algermissen* scrie în cartea sa «*Mişcarea ateistă actuală şi învingerea ei*» în această privinţă foarte nimerit: «*Economicul în bolşevism este atât de strâns unit cu ideologicul, culturalul cu religiosul şi iarăşi acesta cu acela şi acela cu acesta, încât o considerare a unuia fără de altul este incompletă. De exemplu, planul quinquenal şi industrializarea Rusiei înapoiate, sunt puse direct şi conştient în serviciul luptei religioase; iar mişcarea ateistă bolşevică la rândul ei stă în mod activ în serviciul refacerii economice; chiar copilărimea organizată anti-religios, adună sume pentru construirea de tractoare, cărora li s'a dat numele de «besboşnic» (ateistul).*

Baza ideologică şi noţiunea fundamentală a concepţiei bolşevice este *materialismul cras*, adică acea

concepţie filozofică, ce pretinde că există *numai materie,* nu şi spirit. Astfel privite lucrurile, numai materia şi ce este format din ea, ca tehnica, maşina, etc. au importanţă şi numai ele sunt considerate drept *forţe motrice* în univers. Din aceste elemente pur materiale s'a desvoltat totul.

Ceea ce nu se poate explica prin materie (o substanţă mai înaltă, spirituală: Dumnezeu, suflet) nu există. Credinţa în aşa ceva este o utopie, iar religia o prostie. *„Religie este opium pentru popor”.* Ideia de Dumnezeu, Creatorul întregului univers, este *„ideea cea mai mârşavă”.* Intreaga desvoltare istorică a omenirii nu este un produs al vieţii sufleteşti a omenirii, ci o desvoltare pur tehnică. Acest materialism este de mult timp dovedit drept fals şi perimat; cu toate acestea în bolşevismul rusesc el a devenit fundamentul pentru îndepărtarea radicală a tot ce are o legătură cu ideia unui Dumnezeu, precum şi a urei organizate contra Lui. Din această învăţătură bolşevismul rusesc deduce totala şi singura îndreptăţire a tehnicei şi a desvoltării ei, fantastica străduinţă de a deştepta poporul rusesc, rămas în cultură cu mult în urmă. Din punct de vedere tehnic şi economic ei organizează o economie şi *societate modernă,* fără Dumnezeu şi fără supranatural. Lozinca este: *„a ajunge Europa, — a întrece Europa”.* Astfel s'a putut ceti în timpul anilor de revoluţie pe placarde mari în toate birourile. A crea o nouă Rusie, care să răsune de sgomotul asurzitor al maşinilor şi să strălucească în armatura ei tehnică. Să creeze în sfârşit *noul om colectiv,* eliberat de robia spiritului! Din acest materialism cras reiese şi cealaltă idee, care stă la baza bolşevismului: *însemnătatea colectivităţii masselor; omul colectiv* în opoziţie cu *omul persoană.* Este şi natural! Ce însemnătate mai poate avea în acest haos tehnic omul izolat, persoana? Nimic! «*Milioane de picioare: un singur trup; masse de milioane: o singură*

inimă", a definit poetul *Demian Bedney*, omul colectiv. Noi Apusenii suntem mândri pe concepția noastră de *personalitate*. Ne gândim la un om, care poartă în sine icoana clară a lumii, a cărui voință se îndreaptă cu îndrăzneală către ținta cunoscută, plin de convingere și nobleță interioară, liber și conștient de răspunderea ce o are față de societate. In comunism, precum și în fiecare sistem, care se bazează pe materialism, pentru o astfel de personalitate nu este loc. Acolo omul se aseamănă unei picături comparată cu mărimea oceanelor, cu un fir de praf într'o grămadă de nisip. Omul particular trebuie să înceteze de a mai exista, el trebue să se contopească împreună cu avuția, pretențiunile și drepturile sale, cu ceea ce noi numim totalitate și colectivitate. El este numai *„cărămidă în noua fabrică a omenirii"*, după cum s'a exprimat *Alia Rahmanova*, în cel din urmă roman al ei: *„Fabrica omului nou"*. De aci: lupta și teroarea bolșevismului în contra a tot ce este personal și individual. Și, pentrucă personalitatea lui Dumnezeu este ultima rațiune și rădăcină a oricărei personalități: luptă îndârjită împotriva Lui.

Cu deplină dreptate spune de aceea *I. Stepanov*, unul dintre principalii teoreticieni ai bolșevismului: *„Chiar și cel mai orb vede cât de trebuincioasă este lupta hotărîtă împotriva popilor, fie că ei s'ar numi paroh, stareț, rabin, patriarh, mullah sau papă; nici mai puțin nu se poate ocoli lupta contra lui Dumnezeu, fie că el s'ar numi Iehova, Isus, Budda, sau Allah"*. Și *Lenin* spune: *„marxism este materialism. Ca atare el stă tot atât de necruțător, de dușmănos în fața religiei, ca și materialismul enciclopediștilor din veacul al XVIII-lea. Aceasta este sigur... noi trebuie să luptăm împotriva religiei. Acesta este elementul esențial al întregului materialism, și al marxismului..*

Totuși Bolșevismul în Rusia și lupta sa împotriva a tot ce este Dumnezeiesc, nu se pot pricepe în întregime, dacă nu se ia în considerație *naturalul* poporului rusesc. In sufletul poporului rusesc zace o tăcută *melancolie* în mod nemijlocit laolaltă cu o *fire pătimașă*, care erupe spontan, fără măsură și frâu. Pe lângă aceasta el mai are o înclinare adânc înrădăcinată: *dorința după mântuitor*. Or, bolșevismul vrea să-i fie *mântuitor*, însă fără Dumnezeu și fără supranatural. Mântuitor al lumii întregi, pentru fiecare om în parte și pentru toți împreună; absolut și atotcuprinzător. De aceea bolșevismul nu poate răbda lângă sine pe nici un alt mântuitor, mai ales pe nici unul, care are în sine principii imateriale, spirituale. El *trebuie* să ducă o luptă neîmpăcată împotriva *oricărei religii*, pentrucă altfel s'ar distruge singur. Bolșevismul este deci din însăși natura sa dușmanul cel mai înverșunat al lui Dumnezeu.

Ținând seama de dispozițiunea pătimașă a sufletului rusesc, o astfel de învățătură trebuia să devină în mod necesar o *„religie"*, iar concepția despre lume înrădăcinată principial în *negarea supranaturalului*, trebuia să se organizeze inevitabil într'o ură neîmpăcată împotriva lui Dumnezeu, care ură nu cunoaște decât o singură țintă: *„distrugerea a tot ce este religios și dumnezeesc"*. *„Fie că Dumnezeu s'ar numi Iehova, Isus, Budda sau Allah"*. Aci se dă lupta între Satana și Dumnezeu, între puterile întunericului și ale luminii.

Bolșevismul este ateu, conform structurii sale, deci dușman a tot ce este divin. Religia și bolșevismul se potrivesc ca focul și apa. Din această cauză, lupta bolșevismului se dă nu numai împotriva *unei* Biserici sau a creștinătății, ci împotriva *oricărei* religii. Din moment ce partidul comunist puse mâna pe cârma marelui imperiu rusesc, trebuia deci să înceapă lupta contra religiei, oricare ar fi fost forma ei. Trebuia să izbucnească prigoana, cu scopul de a nimici tot ce este religios. Prigonirile acestea abia se

pot asemăna chiar cu cele mai groaznice depe timpul cezarilor romani, şi nu vor înceta, cât timp bolşevismul rămâne bolşevism.

„Trebue să fim totdeauna conştienţi", scrie *Stepanow*, un bun cunoscător al acestor lucruri, *„că nu se poate creia cândva o situaţie în care comunismul să meargă alături de o religie, fie calea cât de scurtă. Căile noastre se deosebesc de acelea ale oricărei religii"*. De aceea bolşevismul ar fi dorit, îndată ce a ajuns la putere, să nimicească din temelii tot ce aparţine religiei şi credinţei. Numai aşa se poate pricepe prigonirea sălbatică a tot ce este sfânt. Hoardele sovietice se compun în mare parte din elementele cele mai periculoase şi subversive: tâlhari, hoţi, trântori, beţivi... Aceştia au început o adevărată goană după preoţi şi episcopi. Pentru primele timpuri ale persecuţiei nu se poate stabili un număr sigur al victimelor, fie preoţi, călugări sau călugăriţe, din cauza mulţimii celor *„dispăruţi"*, cum şi procedeului cu totul secret, întrebuinţat de soviete. Cu toate acestea guvernul din Moscova mai are neruşinarea să declare într'un decret din 23 Ianuarie 1918: *„In Rusia Biserica se bucură de o libertate deplină. Fiecare cetăţean poate alege după bunul plac de a mărturisi o credinţă oarecare"*.

Nicolae Solovei, un preot al Bisericii pravoslavnice, s'a alăturat guvernului comunist şi a lucrat la desmembrarea religiei ortodoxe. El însuşi a ajuns episcop al unei atari biserici trunchiate, numită: „Biserica vie". Acest Nicolae Solovei, ne indică pentru atunci cifrele următoare ale victimelor: 2.691 preoţi (dintre care 30 episcopi), 1.962 călugări, 3447 călugăriţe şi noviţe; împreună 8.100.

Simţul religios al poporului rusesc începu însă să se revolte. Ţăranul rus este din natură religios până la superstiţie. In fiecare casă găseai un colţişor sfânt, unde vedeai icoana vre-unui sfânt şi candela aprinsă lângă ea. Poporul începu să-şi apere episcopii şi preoţii. Chiar şi conducătorii din Moscova şi-au dat curând seama că pe această cale nu-şi vor ajunge scopul. Dimpotrivă, în loc de a face poporul ateu, el ar deveni mai religios. Pe lângă aceasta, în străinătate se ridicară mai multe voci împotriva unor atari cruzimi şi barbarii. Căutară de aceea altă cale. In programul *Internaţionalei comuniste* s'a spus: *«Renunţarea la lupta împotriva prejudecăţilor civile şi a superstiţiei, dă campaniei împotriva religiei o nouă importanţă deosebită. Lupta aceasta trebuie dusă cu tact şi cu cea mai mare precauţiune, mai ales în acele pături ale muncitorimii, unde până acum religia era strâns legată de viaţa de toate zilele»*.

II. — LEGISLAŢIA ATEISTĂ IN GENERE IN LUPTA CONTRA RELIGIEI.

A urmat apoi în mod sistematic legislaţia născocită parcă de o ură diabolică, spre a nimici din punct de vedere material mai întâi *clerul* şi apoi instituţiile bisericeşti însăşi.

La 26 Octomvrie 1917, deci câteva săptămâni după ce partidul comunist al lui *Lenin* a venit la putere, a urmat decretul celui de al *doilea „Congres Pan-Rus Sovietic"*, format din deputaţii ţărănimii şi ai soldăţimii, asupra posesiunilor agrare. Acolo se spune: *„proprietatea moşierilor este desfiinţată fără nici un fel de despăgubire. Bunurile moşierilor, precum şi pământul mânăstirilor şi ale bisericilor, cu întregul lor inventar, viu şi mort, trec în administrarea „Consiliului Comunal" şi a Sovietului respectiv format din deputaţii ţărănimii"*. Urmarea acestui decret a fost, că s'au răpit bisericilor toate bunurile lor şi cu aceasta şi baza lor economică.

La 31 Octomvrie 1917 apăru o lege, care lovia direct atribuţiunile Bisericii: *„O căsătorie, care e în-*

cheiată după obiceiul bisericesc, și sub concursul unei persoane eclesiastice, nu dă persoanelor contractante nici un drept și nu le impune nici o sarcină, dacă nu e înregistrată în Departamentul registraturii". Acest text a fost premergătorul legiferării căsătoriei din 1 Ianuarie 1927, după care *„căsătoria"* — din care numai numele s'a mai păstrat — a fost de fapt desființată, locul ei fiind luat de *„iubirea liberă"*.

La 23 Ianuarie 1918 s'a promulgat *„Decretul Consiliului Comisarilor poporului"* cu privire la *separațiunea Bisericii de Stat* și *a școalei de Biserică*. Primul paragraf spune: *„Biserica este despărțită de Stat"*. Iar mai departe: *„Fiecare cetățean are dreptul de a mărturisi o religie oarecare, sau de a nu recunoaște niciuna. Actele civile precum și celelalte, care aparțin dreptului public, nu vor fi însoțite de nici o ceremonie religioasă și de nici un rit religios"*.

Aceste cuvinte, precum și legea precedentă relativ la căsătoria religioasă, primesc toată însemnătatea lor deabia dacă ne amintim, că cetățeanul rus din împărăția țaristă, nu-și putea închipui un act public fără ceremonii bisericești cât mai pompoase.

In acelaș decret dela 23 Ianuarie 1918 se spune clar: *„Invățământul religios este oprit în toate școlile statului, atât în cele publice cât și în cele particulare"*.

Acelaș decret dispune mai departe suspendarea contribuțiunilor pentru Biserică și oprirea darurilor în folosul asociațiilor religioase: *„Perceperea precum și impunerea contribuțiunilor în folosul asociațiilor religioase... sunt oprite"*.

Urmează apoi o dispozițiune, care conține o restrângere adusă legei dela 17 Octomvrie 1917, prin care se distruge întregul fundament economic al bisericilor și asociațiunilor religioase: *«Nici o societate religioasă sau bisericească nu are dreptul de proprietate și nici nu se bucură de personalitate juridică. Toate posesiunile asociațiunilor religioase și bisericești sunt proprietate națională"*. Cu aceasta s'a legalizat marele furt al bunurilor bisericești, care a dus la ruina completă Biserica. Dar pare că Uniunea Sovietică n'a avut nici ea un câștig prea mare din furtul averii bisericești; foarte mult s'a distrus fără nici un rost și nu puțin a rămas *„lipit"* de degetele câtorva mari demnitari, trecând în buzunarul lor! Numai astfel ne explicăm, cum Sovietele puteau să destineze, până la mijlocul lunei Martie 1923, fondului pentru *comerțul extern*, ca produs al unei jumătăți din întregul inventar al averilor bisericești furate, numai 700.000 ruble de aur. Ce sunt 700.000 ruble de aur față de miile de care pline cu icoane și obiecte prețioase? Numai în piața din *Golowka* (ținutul *Donului)* au fost arse 4.000 icoane, evenimentul acesta fiind sărbătorit drept o mare izbândă a revoluției. Iconostase, odăjdii și alte multe obiecte prețioase au avut aceaș soartă.

Prin acelaș decret mărturisirea religioasă rămâne, oficial cel puțin, încă liberă, iar uzufructul clădirilor și obiectelor *«care servesc în mod deosebit cultului religios»*, rămân fără obligațiuni față de Stat. Aceasta din urmă însă numai *«în conformitate cu dispozițiunile speciale, ce se vor da de către autoritățile locale»*. Amândouă aceste libertăți au fost abrogate printr'o lege ulterioară.

Deoarece predarea *învățământului religios* în școli era oprită, la 4 Februarie 1918 funcția de profesor de religie a fost desființată.

Trei săptămâni mai târziu, la 1 Martie 1918 s'au șters depe listele Ministerului toate lefurile ce se dădeau din partea Statului preoților.

După aceste decrete, care aveau un caracter mai mult opresiv, au urmat primele edicte pentru introducerea unui alt sistem școlar, în care avea să creas-

că noua generație în afară de orice influență religioasă.

La 23 Februarie 1918 toate școlile au fost puse sub directivele Comisarului pentru «*Cultura Poporului*».

La 3 Mai 1918 s'a introdus în toate școlile în mod obligator *educația colectivă,* fără a ține seama de sex.

La 16 Octomvrie 1918 s'a dat decretul privitor la «*Cultura Poporului*», prin care se introduceau așa numitele «*școli de muncă unitară*». In acestea s'au desființat din capul locului orice teme pentru acasă, examene și pedepse. Singurul principiu de învățământ și educație este «*munca socială productivă.* De aceea scopul acestui învățământ este crearea omului tehnic perfect desvoltat, prin excluderea totală a oricărui simț religios. Lipsa de religie din acest tip de școală, nu este, — spre deosebire de cel din 1923, dar mai ales de cel din 1929, — în mod *direct* dușman religiei, chiar dacă, normal, ducea la disprețul acesteia. Școlile din 1929 încoace au ca *program explicit coruperea tineretului* spre ura lui Dumnezeu.

După aceste legi, privitoare la școală, au urmat măsurile drastice în *contra exercitării oricărui act de cult* și a instruirii poporului în cele religioase.

La 13 Iunie 1921 *Comitetul Central Executiv* a dispus interzicerea predării cursului religios tuturor persoanelor sub 18 ani, fie în biserici fie în locuințele particulare. Numai o instruire în propria casă mai este permisă, dar numărul copiilor laolaltă să nu treacă de *trei.*

Prin decretul din 26 Decemvrie 1921, se ordonă ca fiecare preot să-și supună predicile mai întâi unei cenzuri comuniste.

La 22 Februarie 1922 urmează nerușinata dispoziție prin care se ordona deschiderea relicviarelor, precum și confiscarea tuturor lucrurilor prețioase și a averii bisericii. Poporului s'a comunicat prin toate

jurnalele, cum că statul ar avea nevoie de «imensele comori» ale Bisericii spre a potoli foametea (?!). Că în realitate nu s'a urmărit decât împiedicarea exercitării oricărui cult religios, deci o lovitură dată credinții, se poate vedea clar din cele ce urmează:

La 14 Mai 1922, *Papa Pius al XI-lea* a trimis prin Cardinalul Secretar de Stat delegatului sovietic *Cicerin,* care tocmai se afla la conferința din *Genova,* următoarea telegramă: «*Am onoarea a Vă face cunoscut, — conform unei telegrame adresate de Msgr. Ciplak Sfântului Părinte, — că autoritățile guvernului țin cu tot dinadinsul la predarea tuturor obiectelor sfinte aparținătoare la cult, ca din vânzarea lor să se obțină mijloacele necesare pentru alinarea foamei. In legătură cu aceasta, mă grăbesc, Excelență, de a Vă anunța că Sfântul Părinte este dispus de a cumpăra aceste obiecte sfinte, încredințându-le pazei Msgr. Ciplak. Prețul asupra căruia vor cădea de acord, se va trimite imediat Excelenței Voastre, sau unei persoane determinate de către guvern. Vă rog, Excelență, de a-mi răspunde cât mai curând posibil și de a da dispozițiunile necesare la Petrograd*». *Cicerin* a trimes propunerea la *Moscova,* de unde însă nu a venit nici un răspuns. Atunci Cardinalul Secretar de Stat a întrebat pe însăși *Lenin.* Rezultatul a fost acelaș. Ba acum, tocmai în ciudă parcă, s'a început nu numai să se fure în modul cel mai josnic obiectele necesare cultului, (potire, odăjdii etc.), ci—la început mai timid, dar apoi din ce în ce mai obraznic, — să se dărâme capelele și bisericile, sau închizându-le să le profaneze, transformându-le în săli de cinematograf, teatru, cluburi, muzee, restaurante etc. In anul 1927—1928 au căzut jertfă acestei nelegiuiri 2019 biserici. In lunile Noemvrie și Decemvrie 1929 numărul caselor de rugăciune închise s'a ridicat la 540, între care se află și 68 sinagoge și 18 moschee.

Ziarul bolșevic «*Trud*» scrie în Decemvrie 1929

plin de crudă ironie: *«religia se sbate ca un animal gonit și încolțit. Ea este și va fi și în viitor prigonită fără milă. In Moscova au fost 675 biserici; acum n'au mai rămas decât 287. In anul 1928 s'au închis în Republica Uniunii Sovietelor 549 case de rugăciune, între care: 445 biserici, 59 sinagogi, și 38 moschee. Până la 1 Ianuarie numărul lor se va ridica de sigur la o mie. Clopotele scâncesc trist, dar nu se știe și nici nu se vrea să se știe de milă».* Iar scopul acestui atac? Intr'un decret emis la 15 Mai 1932, care este iscălit de *Stalin* și a fost adoptat în legislație de către *Consiliul Comisarilor Poporului*, stă scris: *«Până la 1 Mai 1937 nu mai are voie să existe pe teritoriul Uniunii Sovietelor nici o casă de rugăciune».*

Această ură împotriva lui Dumnezeu nu se oprește nici înaintea celor mai prețioase monumente de artă și cultură. Astfel la 22 Ianuarie 1930 a fost aruncată în aer măreața mânăstire *Simonov*, cel mai vechi monument cultural al Rusiei. Aceași soartă a avut și mânăstirea *Ciudov*, care a fost înființată în anul 1365, precum și splendida catedrală Isac din Leningrad. Sanctuarul Maicii Domnului din *«Piața Frumoasă»* din *Moscova* a fost aruncată în aer într'o noapte de Iulie în 1929, pe motiv că *«stingherește circulația»*. Și puțin le pasă călăilor roși de indignarea iubitorilor de artă din întreaga lume, sau de nemulțumirea poporului.

Dintr'o comunitate din ținutul *Donului* se comunică: *«La 25 Iulie 1929 o bandă de comuniști a vrut să pună mâna pe biserica ortodoxă din localitate. Dându-se alarma, a urmat o luptă în toată regula împrejurul bisericii. De partea banditilor comuniști au căzut 7 morți, iar dintre credincioși 8. Au mai fost 14 grav răniți, iar 100 mai ușor».*

Ce-i pasă demonului bolșevic de simțămintele religioase ale poporului, când el înoată în sânge și drumul pe unde a trecut e însemnat de ruini fume-

gânde? Numai de s'ar nimici totul ce ar mai putea aminti de Acela, atât de urît de ei! Numai de s'ar face odată beznă!... Da, în Rusia domnește noaptea! Noaptea fără mângâiere, noaptea nebuniei, în care Lucifer se luptă împotriva lui Dumnezeu!... Dar, să urmăm cu decretele date.

Pentru a lovi mai tare în preoții și slujitorii oricărei religii, s'a emis un decret prin care li s'a luat dreptul atât pasiv cât și activ de vot, li s'au impus impozite deosebite, li s'au sustras cartelele alimentare, precum și orice ajutor. Intr'un cuvânt, în fața Statului nu mai au nici un drept.

Numai dreptul de a muri de foame, de a fi împușcat sau de a merge în surghiun pe *«Insula Dracului»* (Marea Albă) li s'a mai lăsat. *«Se ia dreptul de vot tuturor slujitorilor oricărui cult, precum sunt: călugări, preoți, diaconi, cântăreți, fără a se ține seamă dacă ei primesc sau nu remunerații pentru îndeplinirea îndatoririlor lor».* Astfel sună articolul 15 din *Legea votului*. Locuirea în casele statului le este oprită. Prin această dispoziție au devenit... vagabonzi și cerșetori fără nici un adăpost. Familii particulare care ar vrea să întrețină un preot trebuie să plătească un impozit deosebit. In timpul grozavei ierni rusești, preoții nu pot cumpăra lemne de foc... Astfel sub masca *«intereselor naționale»* și a legalității se află mereu pretext pentru a-i târî în fața judecătorului pe motiv că ar fi *«anti-revoluționari»* și deci periculoși statului. Și fapt este, că nu se găsește ziar din acest timp în care zi cu zi să nu citim dări de seamă asupra judecării de preoți și călugări, de cele mai multe ori urmate de scurta notiță: *«Drept anti-revoluționar osândit la moarte prin împușcare»*...

Totuși, cu puține excepții, episcopii, preoții, călugării și călugărițele fără deosebire de rit, au stat în luptă ca eroi, primind moartea de martiri. Astfel în mânăstirea *Donskoi* a fost ucis la 8 Aprilie 1925 ve-

nerabilul Patriarh al Moscovei *Tihon*. Aceeaşi soartă a avut-o şi urmaşul său *Petru Cutri*, arestat la 12 Februarie 1926, şi exilat în Siberia unde a fost omorît. Din partea catolicilor amintim pe vajnicul Arhiepiscop de Leningrad *Ioan Ciplak* şi pe Vicarul său General *Budkievici*. La 21 Martie 1923 ei au fost duşi cu încă alţi 13 preoţi, printre care se afla şi Prelatul unit *Fedorov*, în faţa Tribunalului suprem al Uniunii Sovietelor. Acuza a fost: că nu şi-au prezentat predicile cenzurii comuniste (decret din 26.XII.1921); că au predat cursuri de religie minorilor sub 18 ani (decret din 31.I.1922) şi că n'au predat averile bisericeşti (decret din 19.II.1922). Afară de aceasta au fost acuzaţi că ar fi *«anti-revoluţionari»* şi că ar fi înjghebat organizaţii secrete împotriva Rusiei Sovietice. Mersul procesului a fost descris de către un martor ocular, jurnalistul englez Mr. *Cullagh* în cartea sa *«Persecuţia creştinismului de către bolşevici»*, apărută la edit. Schöningh, Paderborn 1926.

El spune: *«Pentru mine statornicia* (celor acuzaţi) *a fost un izvor de cea mai mare înălţare sufletească... Nici măcar o singură dată nu au şovăit. Nu au cedat nici în ruptul capului, fie chiar câtuşi de puţin. Un martir creştin în faţa tribunalului lui Nero nu putea să aibă o atitudine mai demnă»*. Acelaş lucru sunt nevoite să constate şi actele judecătoreşti bolşevice. Se spune: *«Toţi acuzaţii au fost neclintiţi ca o stâncă, atunci când li s'a cerut să calce preceptele religiei lor»*. Dela Cullagh mai aflăm, că acuzaţii au recunoscut îndată, de a fi predat religie la copii; că au declarat pe faţă că vor face acelaş lucru şi în viitor. Porunca de a predica Evanghelia oricărei făpturi, chiar şi copiilor, este dumnezeească, iar poruncile lui Dumnezeu stau deasupra decretelor sovietice. In caz că ambele se contrazic, ei vor urma porunca lui Dumnezeu. Ei nu vor supune nici pe viitor cuvântul Domnului cenzurii statului... Cât de solemn nu era momentul, când bătrânul Arhiepiscop rosti în cuvântarea sa de apărare următoarele cuvinte: *«Pe pragul morţii fiind, nu pot decât să întăresc prin cuvântul meu de onoare ca preot şi ca episcop, că noi nu am format nicicând vre-o organizaţie secretă şi că niciodată n'am urmărit şi nici n'am căutat să urmărim vre-un scop politic. Gândul la o contra-revoluţie ne este departe... Toată strădania noastră a fost de a predica şi de a realiza în însăşi vieaţa noastră acel Adevăr Dumnezeesc, care de aproape 2000 de ani a fost Lumina lumii»*... Aci parcă rolurile s'au inversat. Acum preoţii nu mai erau cei acuzaţi, ci acuzatorii bolşevismului şi ai cruzimilor sale. Iar sentinţa? ...Arhiepiscopul şi Vicarul său General au fost condamnaţi la moarte, iar ceilalţi preoţi la 3—10 ani închisoare.

Dar şi în ultimii ani s'au anunţat mereu condamnări la moarte pronunţate de către Soviete. In anul 1935 au fost omorîţi 29, pe când alţi 2687 de preoţi, călugări şi călugăriţe erau încă arestaţi, aşteptându-şi sentinţa.

Dar ce se numeşte în Rusia *«acţiune anti-revoluţionară»*? Redăm aci un singur exemplu: Preotul Gavril Leparinski a fost împuşcat pe motiv că ar fi anti revoluţionar, pentrucă într'o predică spusese: *«In străinătate credinţa religioasă creşte; aşa va fi şi la noi. In curând Cuvântul lui Dumnezeu va fi învingător în toată ţara noastră»*.

La martirii ucişi mai trebue adăugat numărul cu mult mai mare al acelora, care în surghiun sau închisori cu încetul sunt chinuiţi de moarte. La 27 Iulie 1927 ziarele ruseşti ale refugiaţilor ruşi din diferitele ţări europene, au comunicat cum că în închisorile sovietice se aflau 117 episcopi. La aceştia se mai adăugau 40 episcopi «dispăruţi», fără a li se cunoaşte locul de exil. După toate statisticele numărul

celor închiși și surghiuniți se ridică la 3750 preoți și episcopi și la 8000 călugări și călugărițe.

Starea și condițiunile de trai din închisorile rusești sunt înspăimântătoare. In 1926 se aflau după indicațiile *Cekei* (Poliția secretă a bolșevicilor, caracterizată de o cruzime nemaipomenită), peste 90.000 de oameni, iar în 1930 numărul deținuților depe *«Insula Dracului»* din Marea Albă, se cifra la aprox. 40.000. Din lipsă de spațiu foarte des 4—5 persoane sunt înghesuite într'o singură celulă mică.

Cât e de sguduitor ce scrie un episcop ortodox într'o scrisoare, care cu greu trecuse granița germană: *«Locul meu pe patul de scânduri pe care dormim este așa de mic, încât nu pot sta culcat pe spate ci numai pe o parte. Camarazii mei de aici sunt hoți și ucigași, stricați până în gradul cel mai mare și foarte murdari. Suferim din cauza lipsei de apă, deoarece ea ne este adusă din orașul învecinat cu trenul. Inchisoarea cea mai rea ar părea un palat față de locul unde ne aflăm. In cârduri mă atacă păduchii, nelăsându-mă nici o clipă în pace. De trei ori pe zi trebue să desbrac cămașa spre a scutura păduchii. Tot corpul e plin de sânge. Dimineața la 6 începe lucrul. Dar ce lucru! Cel mai greu și mai murdar ce și-ar putea închipui omul. Tovarășul meu de suferință a fost episcopul R. din S., care suferia de ftisie în cel mai înalt grad. El a trebuit să sufere și să moară în acest mediu îngrozitor»*... Hrana este des atât de insuficientă încât abia ajunge să trăești de o zi pe alta. In acelaș timp se cer deținuților cele mai grele și obositoare munci. Un țăran german, care a fost deportat din Crimeea în *Taiga*, povestește: *«Colibele în care trăim, se află în mijlocul pădurii mlăștinoase din Taiga (Siberia). Bărbați și femei, fără deosebire de vârstă și fără a ține seama de aptitudinele lor fizice, sunt mânați în grupuri la muncă. Câte doi bărbați trebue să facă 10 metri cubi pe zi gata pentru transport; asta înseamnă că: arborii trebuiesc tăiați, curățiți de crengi și de coajă. Cine nu face această cantitate cerută pe zi, nu primește mâncare. Haine nu se împart, așa că cei mai mulți umblă în sdrențe, cu ghete rupte și fără mănuși. Degerături la mâini și picioare sunt la ordinea zilei».*

Adesea acești sclavi ai «paradisului sovietic» sunt goniți la muncă chiar la 12 noaptea. Astfel sunt tratați însăși partizanii lor, acei care în calitate de *«proletari»* se bucură de o oarecare precădere. Cum vor fi tratați atunci aceia, în contra cărora se mai adaugă încă ura anti-religioasă? Chiar și în părțile cele mai nordice, închisorile sunt neîncălzite și pe lângă aceasta pline de murdărie și păduchi. In starea cea mai groaznică se află însă deținuții de pe insula *Solovețki* din Marea Albă. Din cauza chinurilor barbare ce le suferă ei acolo, insula a fost numită *«Insula Dracului»*. Din 1926 nu se mai trimit acolo în surghiun nici comuniști, nici socialiști. Ea este acum mai ales închisoarea acelora care sunt surghiuniți din cauza credinței lor religioase. Ceea ce putem afla din rarele scrisori ce au sosit de acolo, precum și dela puținii deținuți, care au reușit să fugă, ne lasă să întrevedem, că o deportare în *Solovețki* este privită drept o moarte înceată și crudă. In anul 1930 se aflau pe insulă 40.000—45.000 deținuți. Mortalitatea este înspăimântător de ridicată: 30—40 pe zi.

La 8 Aprilie 1929 a apărut o nouă lege, care rezumă în 68 articole toate decretele emise până atunci în contra religiei. Legea a fost întregită apoi prin două declarații date la 18 Mai și 1 Octomvrie ale aceluiași an. Ea mai este și acum în vigoare. Textul articolelor mai importante este următorul:

§ 12. — Asociațiunile religioase sau grupările de credincioși nu pot ține adunări generale decât cu învoire specială, de cerut: la sate dela «Comitetul executiv» *sau dela* «Detașamentul administrativ» *regio-*

nal — *iar la orașe dela* «Departamentul administrativ».

§ 17. — *Asociațiunilor religioase le este interzis:*

a) de a forma cassete de ajutorare, corporațiuni sau societăți cooperative, precum și de a întrebuința proprietatea ce le stă la dispoziție la alte scopuri de cât cele religioase;

b) de a acorda membrilor ajutoare caritative;

c) de a aranja pentru copii, tineri sau femei întruniri de rugăciune sau de alt fel; de asemenea de a forma cercuri de studii biblice sau literare, sau cursuri pentru lucru manual ori altele, pentru învățământul religios etc... Este de asemenea interzis de a organiza excursii, de a deschide grădinițe de copii, biblioteci, săli de lectură sau sanatorii, precum și de a acorda orice alt ajutor medical.

In casele destinate cultului religios este voie de a se ține numai cărțile necesare pentru funcțiunile liturgice.

§ 18. — *Este oprită predarea oricărei învățături religioase în școlile statului, precum și în orice institut de învățământ sau educație, fie public, fie particular.*

§ 19. — *Sfera de activitate a slujitorului de cult se limitează la comuna în care locuesc membrii asociației sale religioase, și aci la locul unde se află clădirea de cult.*

Iar pentru ca credincioșilor să le fie aproape cu neputință de a închiria bisericile și obiectele de cult furate de către stat, s'au adăugat încă următoarele paragrafe:

§ 25. — *Proprietatea necesară exercițiului de cult — fie că această proprietate a trecut în stăpânirea credincioșilor prin contract, fie că asociația religioasă și-a agonisit-o din nou prin propriile ei mijloace, ori că i-a fost donată, — se declară drept proprietate națională și stă sub controlul* «Sovietului» *compe*

tent, sau al «Comitetului executiv» *regional ori districtual.*

§ 29. — *In contractul încheiat între credincioși deoparte și Sovietul orașului, sau* «Comitetul executiv» *regional ori districtual de altă parte, persoanele care iau în primire clădiri sau obiecte de cult, se obligă la următoarele:*

a) vor păstra și îngriji cele primite drept proprietate a statului;

b) vor trebui să facă la clădirile primite reparațiile necesare și vor face toate cheltuielile cerute pentru întreținerea și întrebuințarea clădirii, precum: încălzire, asigurare, impozite și alte dări locale etc.

c) Vor compensa orice pagubă adusă statului prin deteriorare sau pierdere.

§ 33. — *Clădirile întrebuințate pentru exercitarea cultului trebuiesc asigurate de către persoanele contractante, contra pericolului de incendiu în favoarea* «Comitetului executiv» *sau al* Sovietului. *In caz de incendiu suma de asigurare poate fi întrebuințată pentru reclădirea localului de cult, fie — după orânduirea* «Comitetului executiv» *care se va conforma în aceasta strict decretului dat de* Prezidiul Comitetului Central pan-rus *din 24 August 1925 —* pentru nevoile culturale generale ale ținutului.

Pe scurt putem rezuma cuprinsul astfel: Exceptând actele de cult, este interzisă orice acțiune religioasă. Slujba religioasă este permisă numai dacă în locul respectiv se află biserică și preot, precum și 50 de credincioși, care vor să plătească suma grea de bani ce trebuie dată statului pentru «uzufructul» clădirii bisericești. Fapt este că în multe orașe nu se mai află nici o biserică deschisă pentru cult. In 1918 se garantase prin lege atât libertatea de credință, cât și cea de propagandă anti-religioasă. In noua lege se acordă libertate numai propagandei anti-religioase, pe când religiei nu i se admite decât «o

exercitare a cultului». Ce brumă de toleranță este aceasta, rezultă din declarația dela 18 Mai, care hotărăște că tot ce nu este pur act de cult trebuie socotit drept propagandă religioasă și deci oprit. Astfel bolșevismul a reușit să distrugă în Rusia, pe cale în aparență legală, orice vieață a organizațiilor religioase și a preoțimei.

Această lege a fost amplificată prin decretul din 15 Mai 1932. Aci se precizează în 118 puncte împărțite în cinci capitole un plan antireligios quinquenal. Decretul este iscălit de Stalin, Iaroslawski, Behtenev și alții. El a fost aprobat de către *«Consiliul Central pan-rus al Partidului Comunist»* și introdus în legislație de către *«Comisarii poporului»*. *Scopul* acestui Plan este, după cum spune un ziar comunist: *«Inlăturarea tuturor învățăturilor și confesiunilor religioase, a comunităților și sectelor, care se află pe teritorul Uniunii Sovietelor, independent de punctul lor de vedere principial față de guvernul sovietic»*.

Conform acestui plan:

In primul an (1932—33) se vor închide toate școlile confesionale, mai ales Academiile teologice și Seminariile. Slujitorii cultelor n'au nici un drept la vre-o subvenție alimentară.

In al doilea an (1933—34) se va face o nouă *«curățire»* a instituțiilor statului de elemente religioase. *Ținta* acestui an este de a descoperi *«ascunzișurile religioase»*. Fabricarea obiectelor aparținătoare la cult se pedepsește foarte aspru. *«In timpul celui de al doilea an se va lucra cu o deosebită atenție ca în masele poporului să se înrădăcineze o necredință rațională»* (!?) Spre acest scop se vor turna nu mai puțin de 150 filme ateiste.

In al treilea an (1934-35) se prevede izgonirea forțată a tuturor slujitorilor de cult, care nu vor voi să se lase de chemarea lor.

In al patrulea an (1935—36) trebuiesc închise toate bisericile încă existente pe teritoriul Sovietelor. Prin aceasta Dumnezeu va fi expulzat definitiv din vieața publică.

Al cincilea an (1936—37) va servi la consolidarea ateismului triumfător.

III. — LEGI ATEISTE SPECIALE CONTRA RELIGIEI.

Totuși acestea nu le-a fost îndeajuns bolșevicilor sovietici. Ei vor nu numai să împiedice orice manifestare religioasă, ci caută să distrugă și ultima licărire a simțământului religios, drept o rămășiță a «burghezimei». Pentru a-și ajunge această țintă au dat noua legislație cu privire la căsătorie, au format noul tip de școală, au introdus săptămâna cu cinci zile de lucru și nu în ultimul rând, încurajează pe toate căile așa numita *«Ligă a ateiștilor militanți»*, pe care au pus-o sub conducerea statului.

1) CĂSĂTORIA

De Anul Nou 1927 a intrat în vigoare noua legislație a *căsătoriei*. Drept scop are nimicirea familiei creștine și a oricărei moralități, deoarece această unitate ar da naștere la un nou stat de clase sociale și pentrucă nu s'ar potrivi de loc cu *«omul colectiv»* al comunismului. In comunism trebuie să fie doară totul comun! Foarte nimerit pune Rahmanova într'un roman al ei, în gura unui comunist cuvintele: *«Dacă fetele n'ar fi la discreția băeților, ce fel de comunism ar mai fi acesta?»*...

Potrivit acestei legi ,în locul căsătoriei s'a introdus *«iubirea liberă»*. Fiecare relație liberă, ori că de fapt trăesc împreună, ori că un bărbat întreține o femeie, se socotește drept căsătorie! Un bărbat poate să aibă mai multe relații de acest fel; tot așa și femeia. Poligamia și poliandria sunt prin aceasta lega-

lizate. La starea civilă se poate înregistra însă numai una din aceste relații. Această înscriere nu ar avea de scop decât numai ca bărbatul să nu se poată sustrage mai târziu de la plata alimentației. De altfel această *«căsătorie»* se poate desface după bunul plac. Fiecare oficiu de stare civilă are împuternicire să dea decizie de divorț. După legea din 1927 nu se recere altceva, decât ca una din părți să declare că vrea să divorțeze. Nu e nevoie nici de consimțământul sau prezența celeilalte părți, ba chiar nici de încunoștiințarea ei. In acelaș moment al divorțului poate să încheie o altă «căsătorie». In Ianuarie al anului 1927, deci în prima lună dela intrarea în vigoare a legii, în Leningrad s'au încheiat 2000 «căsătorii» și s'au divorțat 1781, deci 7/8.

Legea hotărește mai departe, că Statul nu recunoaște nici o deosebire între copiii legitimi și cei nelegitimi. Piedici de căsătorie isvorîte din relații de rudenie nu mai există. Chiar și o conviețuire între tată și fiică, între frate și soră nu sunt oprite de lege. Aceste «căsătorii» nu se pot însă înregistra la starea civilă.

Iar rezultatul? S'a distrus familia, s'au deslănțuit cele mai josnice instincte, s'a expus femeia poftelor tuturor desfrânaților, s'a introdus aproape totala ei sclăvie. Voiau ca ea să fie «liberă», să se bucure de aceleași drepturi ca și bărbatul. In realitate n'a devenit decât o batjocură în ghiarele nesățioase ale vițiului. Prin această lege, femeia nu mai este nici soție, nici mamă, ci o simplă prostituată și sclavă, un fel de vânat public. Bărbatul pe deasupra se poate ușor sustrage plății de alimentație. Pe lângă aceea deseori veniturile bărbatului slujesc și la întreținerea altor femei și copii. Urmarea a fost o catastrofală creștere a avorturilor. Incă înainte de această lege, în 1925, la 1000 nașteri veniau 302 avorturi provocate de către medicii autorizați de stat. La ce bătaie

de joc s'a ajuns prin această lege, arată cazul comunistului *Schwartz*, un prieten al lui Lenin, care s'a «căsătorit» cu 150 femei una după alta. Intr'o singură zi s'a «căsătorit» de 6 ori. In cele din urmă 64 femei cereau dela el hrana de toate zilele. Ceea ce este însă mai josnic la această bestie de om, e că își alegea victimele tocmai dintre tinere foste aristocrate, cu promisiunea de-a le scăpa dela închisoare și moarte. In anul 1928 el a fost tras la răspundere în fața tribunalului. Și — culmea ironiei — judecătorii s'au mulțumit să-i dea un avertisment că purtarea lui ar fi în stare a *«dăuna vaza statului sovietic»*! Este oare de mirare că, față de această stare tristă a femeii ruse, mania sinuciderilor femenine crește într'un tempo înspăimântător? In ziarele din Moscova și Leningrad se aud din ce în ce mai tare voci, care deplâng situația nenorocită a femeii. Fără cămin, fără putința de a scăpa de neagră mizerie de îndată ce anii tinereții au trecut!... Dar ce le pasă Sovietelor de toate acestea! Numai de s'ar smulge odată pentru totdeauna din inimi și ultima rămășiță de religiozitate și creștinism...

2) ȘCOALA

La acelaș scop, la *ura de Dumnezeu*, servește și *noul sistem școlar* din 1929. Copiii tinerei generații trebuie să devină luptători conștienți pentru revoluționarea și ateizarea lumii. Aceste două ținte nu pot fi separate în bolșevism. Una recere pe cealaltă.

In legătură cu acest scop, bine precizat, care este ateizarea lumii întregi, stă toată organizația școalei din Rusia sovietică: atât împărțirea claselor, cât și determinarea programei de învățământ precum și alegerea corpului didactic. In 1929—1930 s'a făcut o nouă selecționare a corpului profesoral. Intr'o lucrare aprobată de către *«Comitetul Comisarilor poporului»* se spune: *«Trebuiesc căutați în rândurile învățători-*

lor toţi acei care mai aderează religiei şi apoi concediaţi îndată».

Şi într'adevăr toţi, care erau câtuşi de puţin bănuiţi de aceasta, au fost destituiţi, iar celor rămaşi li s'a impus drept datorie propagarea ateismului.

Această atitudine anti-religioasă se găseşte şi la învăţătorii naţionalităţilor minoritare. Un apel iscălit de 55 învăţători germani încheie astfel: *«Invităm cu unanimitate pe toţi învăţătorii să se opună în mod hotărît religiei şi înscriindu-se în «Liga ateistă» să mărturisească şi în public punctul lor de vedere.* Şcoala trebuie să fie nu *areligioasă*, ci *anti-religioasă. Trăiască stindardul comunismului, care totodată este şi acela al ateismului».*

Şcoala întreagă are un caracter antireligios. Un învăţător german spune în această privinţă: *Pe pereţii şcoalelor sovietice atârnă cele mai murdare şi cele mai revoltătoare tablouri, care batjocuresc pe Dumnezeu, pe Cristos şi lucrurile sfinte. Numele lui Dumnezeu este pronunţat numai spre a-l huli şi a-l blestema».* Atât cărţile de şcoală, cât şi programul de învăţământ sunt anti-religioase. Un alt învăţător scrie asupra acestui lucru: *«Programul nostru şcolar este astfel alcătuit încât dă mult prilej la convorbiri antireligioase. Programul de lucru îmi oferă mereu material nou. In mintea copiilor Dumnezeu devine şomer».* Intr'o altă scriere se spune despre metoda de întrebuinţat în şcolile antireligioase: *«Toată activitatea şcolară antireligioasă trebuie întemeiată pe noţiuni cunoscute copiilor. Materialul prelucrat să concorde şi să fie în mod organic unit cu tot învăţământul programei de şcoală. Fiecare şcoală trebuie să-şi individualizeze şi localizeze propaganda antireligioasă».*

Dăm ca exemplu numai câteva din titlurile programei de învăţământ ce trebuiesc pertractate:

«Vieaţa este inutilă», «Tractoare şi colectivitate — sau rugăciune», «Cum şi-au creiat oamenii dumnezeii», «Religia este duşmana lucrătorului şi a ţăranului», «Revoluţia din Octomvrie a gonit pe ţarul lumesc şi a făcut de prisos totodată pe cel ceresc» ş. a.

3) SĂPTĂMÂNA DE CINCI ZILE

O altă măsură într'adevăr diabolică este înfiinţarea *săptămânii de cinci zile.* Oficial săptămâna de şapte zile, precum şi împărţirea lunilor nu este desfiinţată, dar pentru lucrători şi funcţionari nu se admite decât săptămâna de cinci zile. La angajarea într'o fabrică sau birou se determină pentru fiecare angajat în parte acea zi în care — în cursul de cinci zile — el este liber, fără a se ţine seama de Duminecă. Urmarea este, că din mintea poporului se şterge cu totul noţiunea Duminicii, ca zi de odihnă închinată lui Dumnezeu.

IV. — «LIGA ATEIŞTILOR MILITANŢI» IN LUPTĂ CONTRA RELIGIEI.

Se mai adaugă formidabila activitate a *«Ligii ateiştilor militanţi»*, care la 1 Mai 1932 număra în rândurile sale 1.500.000 copii faţă de numai 7 milioane adulţi. Erau pionerii campaniei ateiste. Până la sfârşitul anului 1933 voiau să devină 17 milioane. Dacă au ajuns la această cifră, nu ştim. Liga începuse în 1925, fiind formată mai ales din cetitorii şi corespondenţii celor două ziare ateiste moscovite: *«Besboşnik»* (Ateistul) şi *«Besboşnik u stanka»* (Ateistul muncitor). Scopul clar al acestei Ligi este lupta contra religiei, pornind dela principii cu totul greşite: 1) *Religia este productul raporturilor sociale, o rătăcire a omului dela scopul său comunist, şi deci trebuie combătută cu toate mijloacele,* — şi 2) *Religia este arma cea mai bună în mâna capitalis-*

mului spre exploatarea proletarului. A adera ei, este un semn de incultură, precum şi o conspiraţie împotriva libertăţii masselor lucrătoare. Prin astfel de mijloace *«Liga ateiştilor militanţi»* caută să formeze mentalitatea masselor, spre a le câştiga pentru legislaţia ateistă, precum şi de-a le îmbiba cu idei revoluţionare şi ateiste. In primul rând ea se foloseşte de o sumedenie de ziare şi reviste, între care locul de frunte îl ţine *«Besboşnik»* (Ateistul). In 1932 acest ziar avea un tiraj de 500.000 de exemplare. De atunci tirajul lui a ajuns aproape de două ori atâta. Altă măsură, care s'a dovedit eficace este activitatea prin *«nuclee»*. In fiecare fabrică, atelier şi cazarmă, în fiecare asociaţie agricolă, la universităţi şi şcoli, cu un cuvânt pretutindeni, de către membri specializaţi se alcătuesc *«nuclee»* care au drept scop molipsirea întregului corp cu idei ateiste. Orice mijloc de corupere este bun: icoane, cărţi, ziare, preumblări, muzică, radio, expoziţii ateiste, etc... Cu încetul otrava necredinţii se infiltrează prin mii de vine în popor. Nici o stare, nici un sat, nici o naţionalitate minoritară nu se trece cu vederea. Există cercuri deosebite pentru propagandă ateistă printre femei, copii, soldaţi şi lucrători; pentru mahomedani şi închinătorii lui Lama. Tot acest aparat stă sub directivele guvernului din Moscova. Tocmai aci este primejdia mare a bolşevismului rusesc; că s'au concentrat laolaltă toate puterile spre a înăbuşi în germen orice religie. Atât legislaţia oficială cât şi agitaţia particulară, s'au unit în această «Ligă a ateiştilor militanţi».

Toată decadenta religioasă lăuntrică, de care su fere mai ales tineretul, trebuie pusă pe socoteala acestei «Lige». Ea este şi instigatoarea tuturor batjocurilor aduse religiei: maimuţărirea procesiunilor şi altor acte liturgice, demonstraţiile de propagandă contra Crăciunului şi Paştelui, expoziţiile ateiste atât în Rusia, cât şi în străinătate.

INCHEIERE.

Incă o întrebare. Ce va deveni religia în Rusia?... In ultimul *«Plan de cinci ani»*, care a fost adoptat de *«Comitetul Comisarilor poporului»* sub *Stalin*, se precizează următoarele: *«In al patrulea an* (adică 1935/36), *toate bisericile, sinagogile şi casele de rugăciune, vor fi predate unui* «Consiliu de administraţie» *care va avea grijă ca ele să fie transformate în cinematografe, cluburi, precum şi în alte localuri de distracţii. Prin aceasta ascunzişurile în care se refugiase cultul lui Dumnezeu devin focare de lumină şi cultură comunistă. Invăţătorul ia locul popilor, al parohilor şi al rabinilor»*... Dacă bunul Dumnezeu nu va împiedica, atunci de sigur, cu sfârşitul celui de al cincilea an din *Planul quinquenal*, religia va dispare cu desăvârşire din Rusia, nu numai din vieaţa publică, dar şi din inimile oamenilor.

Dar bolşevismul nu se mulţumeşte să stingă şi ultima licărire de credinţă din sărmanul şi chinuitul popor rusesc. Nu, el tinde din însăşi firea sa la incendierea tuturor popoarelor. *Lenin* şi-a definit foarte nimerit sistemul, când a spus: *«Bolşevismul însemnează atac»*. Ghiarele lui pline de sânge caută să se înfigă peste tot. In nu mai puţin de 12 ţări, *«Liga ateiştilor militanţi»* are centre aprobate şi conduse de Moscova. Cât de grăitoare sunt faptele petrecute în *Mexico* şi acele ce se desfăşoară în faţa ochilor noştri în *Spania*! Lumea a devenit un vulcan clocotitor, care poate erupe la orice moment. Dar ea nu vede, sau nu vrea să privească realitatea! Şi pare că nici noi, cei din România! Să nu ne închipuim că bolşevismul se va opri la graniţele noastre. Dacă a ajuns el în Mexico şi Spania, să ne ocolească oare pe noi? Nici să nu ne mângâiem cu gândul că suntem un stat *«agrar»*. Cât de amar ne-am înşela! Oare populaţia Rusiei nu este şi ea 90% compusă din ţărani? Şi

totuși, peste noapte parcă, tot imensul imperiu a fost cuprins de flăcările revoluției comuniste. Cine ne asigură oare, că nu ne vom afla mâine chiar, pe pragul acelorlași evenimente. Lupta se dă pentru ce ne este mai scump. Este o luptă pe vieață și pe moarte! Ce vom alege?... Când ne vom deștepta oare? In orice caz ACUM! De altfel prea târziu ni se vor deschide ochii...

. . . .

In ultimul ei roman «*Fabrica omului nou*», Alia Rahmanova își începe povestirea cu următoarea imagine. Zăpada de pe munți s'o topit. Puhoaiele de apă s'au scurs la vale. Puterea lor inundă repede câmpia înflorită și rupe tot ce stă în cale: case, copaci, poduri... Numai micile firicele de iarbă de pe mal, au curajul și tăria să se împotrivească. In curând apele se vor scurge și firele de iarbă sunt iarăși ridicate de vânt. Tot ele rămân biruitoare...

Astfel nădăjduim și noi, că dorul veșnic de Dumnezeu, care încă viețuește în sufletul poporului rus, tot mai va avea putere să reziste puhoului de ură. Că în sfârșit, va învinge surghiun, temniță și moarte, făcând să răsară și pentru mult încercatul popor rus zorile unui viitor mai bun: ...unui viitor credincios!

Aceasta să fie ruga noastră pentru sărmana Rusie...